

BORGERLØNS-CITATER *til belysning af og begrundelse for borgerløn*

ANDERS FOGH RASMUSSEN, Venstre

Anders Fogh Rasmussen (tidl. skatte- og økonomiminister, 1987-1992, statsminister, 2001-) skriver i 1982, at de mange forskellige sociale ydelser er en »besværlig måde« at løse lavindkomstproblemet pga. »et voldsomt socialt bureaukrati«, og fordi dækningsgraden er »for lav«. Vi bør i stedet samle dem i én ydelse, foreslår han og peger på »negativ indkomst-skat«, som er et tilbagevendende element i mange borgerløns-modeller ...

»Boligstøtten er således blot et led i en hel kæde af særskilte sociale ydelser til specielle formål - folkepension, invalidepension, uddannelsesstøtte, børnetilskud m.m. Samlet har disse sociale ydelser til formål at supplerer indkomsten hos grupper, som har 'for lave' indkomster. Men det er sandt at sige en besværlig måde at løse lavindkomstproblemet på.

For det første har de udviklede tildelings- og udmålingskriterier udviklet et voldsomt socialt bureaukrati.

For det andet opfanger systemet ikke nødvendigvis alle med 'for lave' indkomster. Der kan være mennesker med lave indkomster, som hverken er gamle, handicappede, under uddannelse, enlige kvinder eller lejere. Ydelsernes dækningsgrad bliver altså for lav.

For det tredje vil der være nogle indenfor de begunstigede specialgrupper, som i realiteten ikke har 'for lave' indkomster, men som alligevel modtager en ydelse. Ressourceudnyttelsen bliver altså for ringe.

Her efter er det nærliggende at stille spørgsmålet: Hvorfor kunne alle disse mange forskellige ydelser ikke samles i én samlet ydelse, som fokuserer direkte på det egentlige problem - den for lave indkomst? Med andre ord: der bør konstrueres én samlet ydelse, som hviler på det princip, at enhver som ligger under en given indkomstgrænse er berettiget til ydelse, uanset hvilken gruppe vedkommende i øvrigt tilhører.

I praksis kan en sådan samordning af sociale ydelser kobles på skattesystemet gennem indførelsen af den såkaldte 'negative indkomstskat'. Grundideen i den negative indkomstskat er, at hvis indkomsten ligger over en skattefri bundgrænse, betaler man skat på normal vis. Ligger indkomsten derimod under den skattefri bundgrænse, modtager skatteyderen derimod et tilskud svarende til skatteværdier af forskellen mellem den vedtagne bundgrænse og den faktiske indkomst (...)

Den negative indkomstskat tillader os altså at fastsætte en hvilken som helst kombination af skatteprocent, garanteret minimumsindkomst og skattefri bundgrænse. F.eks. vil det også være muligt at graduere den garanterede minimumsindkomst efter antal børn i husstanden, således at garantiindkomsten vokser med antallet af børn.

Fordelen ved en social ydelse, der ensidigt fokuserer på det egentlige problem - den for lave indkomst - er, at en sådan generel ydelse automatisk vil samle de lavindkomster op, som hjælpes gennem de specielle ordninger. Samtidig udskilles klar som ikke-berettigede de personer, hvis indkomst ligger over den givne bundgrænse.

Det sige sig selv, at hvis alle hidtidige specielle sociale ydelser afløses af en negativ

indkomstskat, vil der blive tale om en kraftig oprydning i det sociale bureaukrati. Ordningen vil kunne administreres af det eksisterende skattesystem.

Naturligvis vil der fortsat være brug for personlig hjælp og kontakt til familier, som af den ene eller anden grund ikke selv kan klare problemerne. Men da den negative indkomstskat er en generel ydelse, er den ikke bundet til en speciel sociale hjælpeforanstaltning, men kan f.eks. også bruges til at betale ydelse, der præsteres af private institutioner. Den negative indkomstskat udvider derfor befolkningens valgfrihed med hensyn til forbrug af sociale ydelser. I stedet for det nuværende systems hjælpeløse sociale klienter, vil den negative indkomstskat stimulere og hjælpe mennesker til at blive selvhjulpne.«

Anders Fogh Rasmussen: *Kampen om boligen*, s. 111-113 (1982)
